

зува въ Калоферската академия, освѣнъ той. Останалитѣ „просвѣтителѣ“ гледали като истукани.

Освѣнъ съ пълната свобода и равенство между власт и рая, въ часоветѣ на Христофоръ Петковъ обаче, трѣбва да е имало и друго нѣщо, та сж се лѣпли около него ученицитѣ като мухи по медъ. И наистина, имало: въ неговитѣ часове ставали работи, които привеждали въ ужасъ познатия на читалелитѣ „персоналъ“.

„Какво прави тоя човѣкъ съ дѣцата?“ — се питалъ „персонала“; ще да ни опече нѣкое яйце на вратоветѣ, та ще се чудимъ въ кой камъкъ да сипемъ...

Единъ отъ персоналтѣ полюбопитствувалъ да „провѣри“ „какво се върши“ въ часоветѣ на „практиканта“. Нисшата култура не познава политеса на по-висшата: тя заварва тая послѣдната, както се е рѣкло, въ флагрантъ-дели, т. е. казано чисто български — по бѣдигаци. Безъ да тропа, сир. безъ да поиска „разрешение“, „персоналтѣ“ открѣхналъ вратата и надзърналъ въ класната стая. Класната стая на „практиканта“ приличала на воененъ лагеръ: петдесетината ученика били раздѣлѣни на отдѣления съ тѣхнитѣ „капорали“, и всѣко едно взело позиция. Това билъ теоритиченъ урокъ по военното изкуство. — Ние утрѣ ще бждемъ изпрѣчени срѣщу тирана, а не знаемъ какъ да се защитаваме! Сжщиятъ день синътъ на даскалъ Ботю свикалъ своята рота отъ „горнитѣ класове“ и въ стройни редове я прѣкаралъ прѣвъ Алтжнъ Калоферъ за къмъ горнята ржтлина. Тамъ ще дѣцата да видятъ на практика, какъ се води борба противъ врага. Калоферътъ, извѣстно ни е вече това —, който не знаялъ що е тирания, не могълъ да си обясни, каква е тая „слобода“ отъ даскалския синъ. Движението на „ротата“ не приличало на разходка! Извѣнъ селото всѣко отдѣление вземало свое направление съ неговитѣ аванпостове и мрѣтви стражи, па най-сѣтнѣ се раздавало едно